

Сергій КОЛІНЬКО – молодий і талановитий прозаїк. Народився 15 березня 1983 року в м. Полтаві, нині проживає в смт Білки Кобеляцького району Полтавської області.

Розпочав писати наприкінці 1990-х років – під час навчання в школі: невеличкі твори самі “просилися на папір”, особливо на уроках фізики, алгебри, хімії, й це часто обурювало вчителів.

2004 року закінчив Харківський житлово-комунальний технікум. Під час навчання брав активну участь у художній самодіяльності, з інтересом відвідував літературний і театральний гуртки, виявив хист у написанні сценаріїв виступів.

2005 року вперше запропонував свої твори на суд читачів; друкувався в періодиці – тижневику “ЕХО”, “Колос” тощо, презентував себе як митця в телепередачі “Наша книга” ОДТРК “Атава”.

У 2005–2012 роках був учасником багатьох літературних конкурсів, як-от “Жмут полинових спогадів”, “Собори душ своїх бережить” та ін. Здобув диплом 1 ступеня (2010) і диплом 3 ступеня (2012) в жанрі “Проза” літературного конкурсу “Собори душ своїх бережить”.

Член літературної студії “Полтавські джерела” при ПОО НСПУ. Працює у відділі технічного забезпечення ПНПУ імені В. Г. Короленка.

ТОЙ, ЩО ЧЕКАЄ...

Ранок видався прохолодним, із похмурого неба сіяв надокучливий осінній дощ. Своєю всепроникною сірістю він буквально пронизував, навіть у щільно закритому автомобілі.

Під’їхавши до будівлі стаціонарного посту ДАІ, Андрій заглушив двигун, підняв комір і вийшов із машини.

У середині посту було тепло, навіть задушливо, ще й жахливо накурено, як кажуть, “хоч сокиру вішай”.

– Привіт, і як чергується в таку погоду? – потиснувши руку міліціонеру, який сидів за столом, Андрій і сам присів на вільний стілець.

– Та нічого, все ж краще, ніж тобі у твоїй залізній бляшанці, – засміявся той. – А де твої напарник?

– Та поїхав до тещі на день народження,

начальство відгулу не дало, так я тепер і за себе, і за нього.

– Ой дивися, дізнаються про ваші “відгули” – доганою не відбудешся, – черговий потягнувся до пачки цигарок, що лежали на столі. – Будеш?

– Ні, ти й сам би менше димів, а то дихати вже нічим. До речі, як твій приبلуда, все ще сидить?

– Сидить, он сам подивися, – лейтенант махнув рукою на бічне вікно.

За ним, метрах у двадцяти, на асфальтовому майданчику під рясним дощем сидів пес і невідривно дивився на проїжджаючі повз автомобілі.

– Ти його годував хоч чимось?

– Та пробував, не їсть він нічого.

– Ну, піду ще я спробую. – Андрій одягнув куртку, витяг зі своєї сумки бутерброд з ковбасою, що йому зранку дружина приготувала, і вийшов надвір.

Підійшовши до собаки, присів навпочіпки і став роздивлятися. Це була німецька вівчарка, чорна з рудими вставками на грудях. На ній був широкий білий шкіряний ошийник, на якому маркером, якимось невпевненим, напевно, дитячим почерком було написано: “Джек” і збоку примальоване маленьке, кумедне сердечко.

Андрій поклав бутерброд поряд із собакою, але та не звернула уваги. Тоді він тихенько покликав: “Джек”... Пес різко обернувся, в його залитих дощем очах за коротку мить пробігла ціла гама почуттів: спочатку надія, потім розчарування, яке змінилося такою тугою і смутком, аж чоловік відчув, як у нього защеміло серце, а до горла підкотив такий “клубок”, що стало важко дихати, й на очі навернулися сльози. Він підвівся, тремтячою рукою розстібнув коміречко сорочки й мимоволі почав згадувати події, що відбулися тут чотири дні тому – ввечері минулої неділі.

Тоді їхнє чергування майже закінчувалося, коли надійшов виклик із повідомленням про аварію. Він розвернув авто, ввімкнув пробліскові маяки і попрямував на вказане місце. Це було поряд, за якихось півкілометра від посту ДАІ. Водій “Жигулі” дев’ятої моделі не впорався з керуванням на слизкій після дощу дорозі і виїхав на зустрічну смугу, де зіткнувся з автомобілем “КАМАЗ”. У грузовику ніхто не постраждав, а от “Жигулі” від страшного удару перетворилися на клубок металу. Усе це Андрій бачив зблизька, саме він із напарником Дмитром документував обставини ДТП, викликав “швидку”, рятувальників... У машині була сім’я: чоловік, дружина і дівчинка дванадцяти років.

Рятувальники старались, як могли, їм довелося розрізати те, що залишилося від автомобіля, навпіл, аби дістатися до людей, проте було запізно: медики тільки констатували смерть. Єдиним “пасажиром”, що вижив у цій аварії, була вівчарка, вона опинилася під заднім сидінням у момент удару й майже не постраждала.

Потім тіла забрала “швидка”, залишки автомобіля відправили евакуатором на штрафмайданчик, а пес залишився. І ось уже четверту добу Джек сидить поблизу місця аварії. Він не звертає уваги на оточуючих, не їсть те, що йому пропонують, лише невідривно дивиться на вервечку авто і чекає, чекає... Він не може зрозуміти, що його сім’ї вже нема, що всі, кого він так віддано любив, пішли назавжди й залишили його самого. Він цього зрозуміти не може і тому буде їх чекати, чекатиме, скільки зможе.

А дощ ішов усе сильніший і сильніший, немовби саме небо ввібрало в себе весь біль цієї, нехай і собачої, але чистої, люблячої і вірної душі, а тепер виливало тугу на землю, ділячи її з усім світом...

ОСТАННІЙ АВТОБУС

Подякувавши водієві старенької “Ниви”, Андрій узяв свою сумку і рушив уздовж траси. Ситуація була не досить утішною: на годиннику близько одинадцятої ночі, у кишені лише запальничка, пачка цигарок та п’ятдесят копійок – усе, що залишилося від стипендії.

Доїхати вдалося лише до Зеленого, а потрібно було в Бродщину. Залишалось не багато і не мало – близько десяти кілометрів. Про те, щоб спіймати ще одну “попутку”, можна було навіть і не мріяти, вночі ніхто не хотів зупинитися, щоб підібрати незнайому людину. Зостався один найнадійніший засіб пересування – власні ноги.

Іти було неважко, порожня сумка, закинута на плече, майже не відчувалася. Світив повний місяць, на якому, за бажання, можна було розгледіти якісь темні плями. Обабіч дороги розкинувся степ із невеличкими болітцями, вкритими рідкими клаптями туману. Стояла майже повна тиша, яку лише зрідка порушували проїжджаючі повз автомобілі.

Приблизно через годину дістався Андрій до автобусної зупинки. Це був звичайний цегляний навіс, на якому зверху прикріплена залізна вивіска з написом “Трицаївка”. Ноги вже “гуділи”, тому хлопець підійшов до зупинки і, вмотившись на лавку, закурив.

Аж раптом із туману, який потихеньку став виповзати з боліт на дорогу, вийшла постать і також попрямувала до зупинки. Коли вона підійшла ближче, – розгледів дівчину, одягнену в джинсовий костюм. Побачивши Андрія, вона без здивування сказала: “Привіт, ти теж чекаєш останній автобус?”

Почувши таке запитання, хлопець поглянув на годинник – за дві хвилини північ. Ніякого автобуса за розкладом у такий час не було, це він знав напевне, як-не-як, третій рік їздить із Полтави додому й розклад руху автобусів уже вивчив напам’ять. “Ні, а коли він буде?”

І в цей момент до зупинки майже безшумно справді підкотив автобус – красивий, чорного кольору. “Дуже шикарний, чимось навіть схожий на дорогу труну”, – чомусь із неприязню подумав Андрій. Але найдивнішим було те, що автобус під’їхав із вимкненими фарами, лише габаритні вогні світилися холодним синім світлом.

Ледь скрипнувши, двері відчинилися, з автобусу ніхто не вийшов, світло в салоні було вимкнене. Дівчина спокійно підійшла до дверцят, зупинилася і, повернувши голову в бік хлопця, спитала: “То ти ідеш?” Андрій устав, підійшов до неї і сказав: “Ти знаєш, я...”

Раптовий біль обпik пальці, і він побачив світло потушених фар, що “било” йому прямо в

обличчя. Тіло зреагувало інстинктивно – різким рухом буквально дивом устиг вискочити з-під “носа” вантажного авто. Проїхавши метрів із тридцять по інерції, “фура” зупинилася. Хряснули дверцята, й до Андрія підбіг доволі кременний чоловік з розвідним ключем у правій руці.

– Ти що, з глузду з’їхав, стояти посеред дороги? Чи, може, жити набридло?

Андрій був на узбіччі дороги і нерозуміюче дивився на водія.

– А Ви хіба автобуса не бачили?

– Якого ще, в біса, автобуса?

– Ну, такий красивий, з синіми габаритними вогнями...

Обличчя водія пом’якшилось і він уважніше поглянув на Андрія:

– Ти справді щойно бачив автобус?.. Слухай, хлопче, а куди тобі їхати?

– У Бродщину.

Шофер про щось на хвилинку замислився, а потім сказав:

– Ну тоді лізь в кабінку, я тебе підкину і дещо розкажу про цей автобус.

Андрій кивнув, схопив свою сумку, яка лежала біля лавки на зупинці, і поліз в кабінку “КАМАЗа”.

Коли рушили, він розповів водієві, якого звали Мишком, про те, що з ним тільки-но трапилося. Той слухав уважно, не перебиваючи, а коли хлопець договорив, відповів:

– Розумієш, серед водіїв “ходить” така вигадка, а може, й не вигадка, про “останній автобус”. Це дуже красивий, чорного кольору автобус, з однією дивною особливістю – у нього сині габаритні вогні. За легендою, він приходить рівно опівночі й підбирає людей, котрі загинули на дорозі.

Андрій здивовано вигукнув:

– Але ж я не загинув?

– Тебе, як це не дивно звучить, врятувала цигарка, яку тримав у руці. Обпікши пальці, вона привела тебе до тям. Якби не це, ти б теж став пасажиром “останнього автобуса”, а я б отримав великі неприємності, ось так...

Приїхавши додому, Андрій наступного ж дня купив районну газету і, знайшовши розділ “Дорожньо-транспортні пригоди”, побачив опис пригоди з участю своєї вчорашньої знайомої. Вона загинула під колесами невідомого автомобіля.

ЛЮДИНА БЕЗ НАДІЇ

У місто прийшла осінь і заповонила його шурхотом опадаючого листя, туманом, що здіймається з розігрітого за день асфальту і, змішуючись із вихлопами безкінечного потоку автомобілів, плине вгору, а там, серед сірих скель

багатоповерхівок, створює гротескні фігури, які повсякчас змінюються, мовби під впливом чиєїсь божевільної уяви.

Сюди, на висоту шістнадцятого поверху, звуки вулиці долітають слабо і нагадують шум припливу, як на березі моря, а туман лише довершує цю ілюзію. Заповнивши вулиці, він ледь коливається, підіймаючись та спадаючи пологіми гребенями холодного вітру...

На дах цього старого панельного будинку Андрій приходив часто. Замка на дверях не було вже давно, а поставити новий у ЖЕДУ все ніяк не вистачало коштів і бажання.

Із цього бетонного майданчика, покритого вже геть потрісканими шматками руберойду, вся Салтівка була як на долоні. Тут добре було спостерігати, як заходить сонце, зафарбовуючи виднокіл багрянцем, а йому на зміну запалюються жовтим світлом тисячі вікон. І за кожним із них люди, всі вони будуть чекати нового дня, хто з радістю, а хто й ні, а все одно чекатимуть.

Андрій не чекав, він давно не чекає майбутнього. І сам не розумів, коли це з ним трапилося. Тридцять років – уже й не юність, але ще далеко не старість, здавалося б, ще час будувати плани, мріяти, просто жити, але жити не хотілось. Зникли сили, бажання, надія. Надія на краще, на те, що мрії можуть здійснюватися. Не залишилося душі – її місце посіла порожняча, в якій ехом відлунювали слова лікаря: “Ми вже нічого не можемо для вас зробити, хвороба прогресує, максимум два-три роки, через півроку ви не зможете піднятися з ліжка...”.

Горизонт почав рожевіти, вставало сонце. “Час іти”, – подумав і відштовхнувся від холодного бетону огорожі даху.

Галина Семенівна працювала в ЖЕДі п’ятий рік, пенсії не вистачало на життя, а ще потрібно було допомагати дітям і внукам. Вимкнула будильник, одяглася й вийшла з квартири.

Біля під’їзду вона зупинилася й глянула на алею, прокладену поряд із будинком і густо засажену кленами.

Ого, скільки листя навалило!

Листя справді було чимало, його багряножовтий килим повністю вкрив асфальт, і на цьому тлі різко виділялася темна постать, що лежала поперек дороги.

– Ото ще мені ці алкоголіки, понапиваються звечора, а потім валяються, де попало, – промовила Семенівна й потихеньку підійшла до сірої фігури. Зойкнула.

Людина лежала навзник у великій калюжі вже почорнілої крові й дивилася скляними очима в холодне, байдуже небо...

Лікар зі швидкої побіжно оглянув тіло, зазвичай, що його допомога тут вже не потрібна, і поїхав геть.

Із міліційної машини вийшло двоє. Один високий, у пім'ятому за ніч мундирі, схилився над тілом:

– Молодий ще, чого йому не вистачало?

– А чорт теє зна! Глянь, як його розплющило...

– Ну, та це не наша справа, цим хай слідчі займаються.

– Поїхали, – сказав другий, викинув цигарку і попрямував до машини.

БУДИНОК НА УЗЛІСІ

Спочатку машину різко кинуло вліво, потім управо, короткий удар, хруст металу, дзенькіт розбитого скла, і от усе затихло. Стало чути, як нудний осінній дощ шелестить по асфальту, збираючись у калюжі й потихеньку стікаючи на узбіччя.

Розплющивши очі, Олег роззирнувся довкола: прямисінько перед ним, там, де раніше був капот, відразу за спадаючою подушкою безпеки, вигнався стовбур якогось дерева, а праворуч, у світлі дивом уцілілої фари, виднівся ліс.

Покрутив головою туди-сюди: значить шия ціла; тепер руки, нічого, рухаються; ну, а пара синців – не страшно. Спробував зігнути ноги, – вдалося. Отже, не затисло. Короткого погляду на дверці було цілком достатньо, аби зрозуміти, що цим шляхом іти не варто. Значить, через лобове скло, точніше, через ту діру з ламаними краями, де воно колись було.

Вибравшись із машини, відповз убік, сперся на стовбур дерева і ковзнув поглядом по своїй “Ауді А8”... Місяць стояв у повні, і його холодне, неживе сяйво добре освітлювало залишки автомобіля та скручену постать людини поряд.

З автомобілем усе було ясно: він уже нікуди не поїде, тому вибиратися доведеться на своїх двох. Ну, й чорт з ним!.. Олег сплюнув тягучу слину, всуміш із кров'ю, через розбиті губи. Не зважаючи на свій дорогий костюм та модні туфлі з крокодилячої шкіри, він (для своїх – Сивий) не завжди був респектабельним бізнесменом: за спиною мав бурхливу молодість у непростих 1990-х, тому не сумнівався, що впорається з будь-чим і будь-ким.

Випорпаюсь і з цього лайна, – поліз за телефоном. Той справно засвітився, але напис на екрані не залишив надії: нема зв'язку. Ну, нічого, жив без тебе і зараз проживу, – розмахнувшись, пожбував мобільний кудись у куці. Рука звично полізла в кишеню за цигарками. Діставши зім'яту пачку, прикурив, неприємно здивувавшись тому, як тремтять руки.

Проясніле було небо знову затягнуло хмарами, дощ, який перед цим ледь моросив, посилився, його холодні краплі били по обличчю, затікали за шиворіт італійського піджака, змушуючи шукати хоч якогось прихистку.

Викинувши згаслу цигарку, Олег став приглядатися: за спиною чорнів ліс, через дорогу, десь удалині, блимнув вогник, нечітко, але на фоні лісу його було видно.

“Значить, там хтось живе”, – подумав і, ледь витягуючи ноги з розкислої землі, рушив на світло.

Вогник був значно далі, ніж здавався. Лише через півгодини він приблизився, і стало зрозуміло, що це світиться малесеньке віконце в дерев'яному, рубленому будинку. Піднявшись на ганок, Олег завмер: навіть не зважаючи на темряву, було зрозуміло, що цьому будинкові дуже-дуже багато років, дерев'яні поручні були геть потріскані, на східцях ріс мох і, здавалося, тут уже давно ніхто не ходив. Але ж на вікні стояла запалена свічка, видно, там хтось таки був, а в його ситуації вибирати не доводилося, тож зціпив зуби і постукав. Довго ніхто не підходив, а коли Сивий підняв руку, щоб постукати знову, за дверима почувся шурхіт, і за хвилину вони з протяжним скрипом відчинилися.

На порозі зі свічкою в руці стояла стара жінка, і її каламутні від старості очі підсліпувато мружились, силууючись розгледіти нічного гостя.

– Тобі чого?

– Здрастуйте, я прошу вибачення, але чи нема у вас телефону? – від такої появи це все, що прийшло Олегові в голову.

– Ні, нема.

– Розумієте, я тут недалеко потрапив в аварію і мені потрібна допомога. Ви не проти, якщо я у Вас хоч би переночую?

Шок поступово проходив, і в Сивого прокинулася його звична ділова хватка, завдяки якій він і став зі звичайного рекетира процвітаючим бізнесменом.

Почувши про ночівлю, бабця раптово змінилася, подобріла, навіть спробувала посміхнутися, що, вкупі з хижим блиском в очах, зробило її схожою не на людину, а на якесь із тих страховиськ, що ними матері лякають своїх неслухняних дітей.

Проте чоловік цього вже не бачив: сприйнявши мовчанку за згоду, він боком пробрався мимо жінки в дім. Тут було похмуро, навіть вогник ще однієї свічки, яка горіла на столі посеред кімнати, не міг змінити цього враження: здавалося, морок, що причаївся по кутках, тільки й чекає моменту, коли цей слабенький племінг загасне і він зможе вирватися на волю. Здавалося, що в цій кімнаті людей не було цілу вічність, а стара з'явилася тут лиш ось-ось. Поки Олег роздивлявся, вона кудись зникла, але невдовзі з'явилася, несучи в руках тарілку свіжозвареної картоплі та пляшку з вином. Запросивши гостя

до столу, поклала ще скибку хліба, шматок сала й сама сіла навпроти.

– Бабусю, а вам оце не страшно вночі незнайомця в дім впускати?

– У моєму віці вже нічого не страшно... А що, зобидиш стару?

– Та ні, що ви, я просто тут неподалік в аварію потрапив, а телефон не працює, от і вирішив до вас зайти, допомоги спитати.

– Телефону нема, я ж казала.

– Та це я вже зрозумів, – розмова не клеїлась. – Ну, а хоч до ранку перебути тут можна?

– А чого ж, зоставайся, я тобі на долівці постелю.

Від принесеного постільного тхнуло цвілю, але вибирати не доводилося.

Бабця полізла кудись на піч, а Олег улігся і вже почав дрімати, коли раптом прямісінько під собою почув шурхіт, а потім різкий стогін. Напевно, так у пеклі кричать прокляті душі, стільки було в тому голосі муки й ненависті.

– Бабусю, що це?

– Ти про що?

Почувся шурхіт.

– Так це з льоху, пацюки, я туди вже давно не ходжу, ото вони й шурхотять.

І тут знову пролунав стогін.

– Це що, теж пацюки? Ану, де цей льох, дайно я на нього гляну.

Узявши зі столу свічку, Олег угледів біля печі кочергу, вхопив її правою рукою і рушив за старою.

Та підвела його до ляди в кутку:

– Іди сам, я туди не злізу.

Внизу темніли східці.

– Є тут хто?

Але навіть шурхіт стих. Зробивши кілька кроків униз, він протягнув руку зі свічкою вперед – сходинки йшли далі вглиб. Ступивши ще крок, почув, як ляда, що її хвилину тому він ледь підняв, зараз із легкістю закривається. Кинувшись до неї, спробував відчинити, але з таким самим успіхом можна було б спробувати підняти бетонну плиту: та навіть не поворухнулась, а з-за неї пролунав тихенький смішок, чи, може, то йому тільки здалося?!

Почувся скрип: хтось підіймався східцями. Олег відступив назад, аж доки спина не вперлась у холодну стіну погребя.

Це не зі мною, цього не може бути! Але все було насправді, і ця дійсність сунула прямо на нього, поширюючи довкола жахливий сморід, який заповзав у легені, не давав дихати, проникав під шкіру і, здавалося, саме від цього по ній стікали краплини холодного поту.

КРОК, ЩЕ КРОК...

У темряві щось чаїлось, звідти жадібно дивилося на людину і чекало, чекало її помилки.

– Їсти... Хочу... їсти... – голос був хриплий, як на старих патефонних платівках, у ньому вчувалися мука, страх і ...лютий голод.

Від несподіванки Олег різко відскочив убік, миготливий вогник свічки затріпотів – і згас... Падаючи, він відчув жахливий біль, – це здоровезні пазурі розривали його тіло...

Стара прислухалася: передсмертний стогін стих і змінився задоволенням чавканням.

– Їж, любий, їж, – задмухнула свічку. – Світло, воно для людей, а нам воно ні до чого...

Над лісом уставало сонце, його перші гарячі промені ковзнули по верхівках дерев, спустилися нижче і торкнулися стін будинку. Повільно, немовби нехотя, вони почали морщитись, і ось уже сіра, аморфна маса заривається, всотується в землю, аби лиш утекти від палючого саява. Мить, і вже ніщо не нагадує про те, що тут стояв будинок, лише потривожена ряска довгенько колихається на чорній воді невеличкого болітця на узліссі.

ЛЮДИНА?

Прокинувшись від холоду, Вадим піднявся і тут же зойкнув. Права нога в дірявому черевнику геть занімала. Присівши на цементну підлогу обшарпаного підвалу, де він мешкав останні три місяці, почав розминати ногу руками.

Поступово біль відступив. Уставши на обидві ноги, він трішки потупцяв на місці, щоб зігрітись і прогнати підступні дрижаки по всьому тілу. Був лише кінець березня, а комунальники вже понизили температуру в трубах теплоцентралі, на яких знаходилося його імпровізоване ліжко: кілька брудних ганчірок і купа старих газет, які слугували ковдрою.

Надпивши з пластикової пляшки води, яку вчора набрав з-під крану на залізничному вокзалі, зовсім поруч, Вадим сумно подумав: “Пора на роботу”. Так звана “робота” полягала в перевірці смітєвих баків на вокзалі та біля розташованих поблизу багатоповерхівок у пошуках чогось їстівного або ж скляних пляшок: їх можна було здати і купити їжі.

На вокзалі вже майже безлюдно – час ранішніх електричок минув. На пероні zostалися тільки поодинокі пасажири, котрі чекали своїх потягів, і привокзальні торговці. Перевіривши урни біля вокзалу й не знайшовши нічого корисного, Вадим вирішив зазирнути і в ті, що стояли на платформах. У цей час чергова по станції нудно повторювала в мікрофон: “Шановні пасажири, будьте уважні та обережні, по першій колії проводиться маневрова робота...”. Під її монотонне бурмотіння він швиденько переліз через колію і почав заглядати в урни для сміття.

Підійшов до останньої – і аж тут йому пощастило. Вона була буквально “забита” пляшками з-під пива. “Видно, якась компанія довго чекала потяг”, – подумав і почав швиденько перекладати їх у свою затягану сумку. Поклавши останню, підняв голову і прямісінько перед собою побачив маленьку дівчинку. Мабуть, вона гралася на пероні і впала з нього прямо на колію. Плачучи, намагалася вилізти наверх, але через її маленький зріст і пухку, ще зимову, курточку, це зробити ніяк не вдавалося.

Справа наближався потяг. Машиніст уже побачив дитину, ввімкнув екстрене гальмування, звуковий сигнал гудів безперервно, але було зрозуміло, що зупинитися він не встигне. Вадим – як був із сумкою – кинувся до дівчинки, обхопив її вільною рукою і буквально виштовхнув на перон, потім приготувався вистрибнути сам. Але вже не зміг. Страшний удар відкинув його, як іграшкову ляльку, на декілька метрів...

До місця події вже бігли працівники станційного наряду міліції та випадкові свідки. Один із них забрав нажахану дівчинку, а інший спустився до Вадима. Той не дихав. На заляпаному кров'ю обличчі поволі тьмяніли яскраві блакитні очі, дивлячись із німим докором у холодне березневе небо. Він лежав на спині, непримітно

підігнувши ноги, з широко розкинутими руками – немовби хотів обійняти весь цей світ, який так і не став для нього своїм. До міліціонера на решті підійшла матір дівчинки – дебела, вгодвана молодичка. З'ясувалося, що вона ходила в магазин за пивом і тепер тримала в руках відкорковану пляшку.

– Ви розумієте, що через вашу недбалість загинула людина, а могла загинути й ваша донька?

Погляд жінки байдуже ковзнув по знівеченому тілу Вадима, відмітивши його старий, зношений одяг:

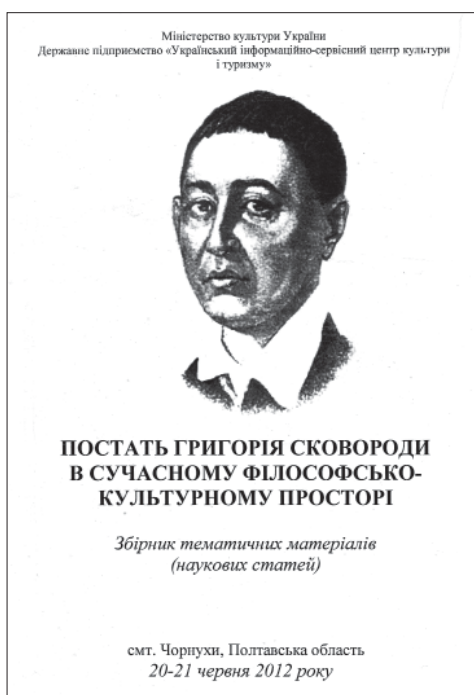
– Теж мені людина, бож як якийсь вонючий! – і тут же накинулась на доньку: – Що ж ти, скотиняка мала, так нову курточку вимазала, що ж я з нею буду робити?

І тут нерви міліціанта не витримали і він рвучко ляснув цю самовдоволену дурепу по обличчю:

– Ах ти ж, с..., це не він не людина, це такі як ти – не люди!

Обернувся до неї спиною, сплюнув і, не звертаючи уваги на крики жінки, пішов до свого колеги, який схилився над тілом постраждалого.

ПРЕЗЕНТУЄМО НОВЕ ВИДАННЯ

Постать Григорія Сковороди в сучасному філософсько-культурному просторі : збірник тематичних матеріалів (наукових статей) наукової конференції, присвяченої 290-річчю від дня народження Григорія Сковороди. Чорнухи, Полтавська обл., 20–21 червня 2012 року. – Чорнухи, 2012. – 308 с.

До збірника ввійшли статті, присвячені найвидатнішій постаті в культурному й літературному житті України XVIII ст. – Григорієві Сковороді.

У наукових розвідках осмислено етико-філософські ідеї “першорозума” України, його багатогранну творчу спадщину як завершальну ланку в перехідному періоді від давнього до нового письменства, доведено значний вплив основоположника вітчизняної класичної філософії, богослова, педагога, літератора, музиканта на формування громадянських та гуманістично-просвітницьких переконань наступних поколінь освічених українців. Низка статей мають навчально-методичне спрямування й висвітлюють проблеми шкільного вивчення творчості письменника-мислителя.

Для науковців, освітян, краєзнавців, студентів вищих навчальних закладів.